

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Boris Druță în numele inculpatului Ion Iuraș, de partea vătămată Daniel Gociu și avocatul acestuia Maria Antoci, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 01 februarie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Iuraș Ion Chiril, născut la 30.11.1949, originar din r-nul Șoldănești, domiciliat mun. Chișinău, str. N. Milescu – Spătaru 15/5, ap.51;

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.12.2015-01.02.2016;

Instanța de apel: 01.03.2016-31.03.2016;

Instanța de recurs: 10.06.2016-13.07.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 01 februarie 2016, Iuraș Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 200 (două sute) unități convenționale, ce constituie 4000 (patru mii) lei.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial dispunîndu-se încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate Gociu Daniel suma de 2000 (două mii) lei cu titlu de prejudiciu moral, iar în partea încasării prejudiciului material acțiunea civilă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Instanța de fond a reținut că, la 11.09.2015, aproximativ la ora 21.30, Iuraș Ion conștientizînd ilegalitatea acțiunilor sale, cu intenție directă, din motiv de răzbunare, fără consimțămîntul proprietarului și a locatarului a intrat în ap.50 din str. N. Milescu-Spătaru 15/1, mun. Chișinău, care aparține cu drept de proprietate și cu statut de domiciliu lui Gociu Vasile și Gociu Daniel, iar la cerințele proprietarului și a locatarului de a părăsi domiciliul, inculpatul a refuzat rămînînd în continuare în

domiciliul acestora, numindu-i cu cuvinte necenzurate și amenințându-i cu aplicarea violenței.

3. Nefiind de acord cu sentința avocatul Boris Druță în numele inculpatului a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, pe motiv că:

- la materialele cauzei lipsește careva dovadă că Iuraș Ion ar fi pătruns în apartamentul părții vătămate, în procesul examinării prealabile, precum și în ședința de judecată inculpatul și martorii au declarat că Iuraș Ion s-a aflat tot timpul în coridorul comun și nicidecum nu a intrat înăuntrul apartamentului unde locuiește Gociu Daniel;

- instanța a întemeiat condamnarea lui Iuraș Ion doar pe declarațiile cointeresate ale lui Gociu Daniel și Gociu Vasile, care este tatăl acestuia, iar în instanța de judecată s-a stabilit cu certitudine că între cele două familii există un conflict vechi, de lungă durată și nu există nici un dubiu să se decidă că partea vătămată este cointeresată în pedepsirea lui;

- Iuraș Ion recunoaște că a înjurat, dar nu a avut nici un cuțit în mână și nu există careva dovezi că el real ar fi amenințat pe cineva cu răfuială fizică. Din materialul audio, vocea lui Iuraș Ion se aude undeva la depărtare, adică se confirmă că el se afla în fața ușii apartamentului nr. 50 de pe str. M. Spătaru 15/1, în coridor lângă apartamentul său nr. 51.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și partea vătămată Gociu Daniel și avocatul acestuia, Antoci Maria, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Gociu Daniel și anume, dauna morală în sumă de 15 000 lei și aplicarea unei pedepse mai aspre inculpatului Iuraș Ion pentru infracțiunea comisă prevăzută de art. 179 alin.(2) Cod penal.

În motivarea cererii apelanții au invocat că:

- suma prejudiciului moral încasată de instanța de fond nu corespunde realității, atît timp cît inculpatul nu-și recunoaște vinovăția și anume, că acesta violînd domiciliul părții vătămate avea în mână un cuțit de bucătărie cu care amenința că se va răfui cu cei prezenți;

- inculpatul în cadrul urmăririi penale și în instanța de judecată a negat fapta încriminată, la fel a negat faptul că a înjurat, pe cînd în instanța de judecată fiind audiată înscierea audio anexată la materialele cauzei, a fost dovedit că inculpatul a înjurat partea vătămată și pe tatăl acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2016 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței instanței de fond.

4.1. Instanța de apel audiind opinia participanților la proces, cercetînd suplimentar probele administrate de către instanța de fond și apreciindu-le din punct de

vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, a constatat că prima instanță corect a stabilit starea de fapt și acțiunile inculpatului care se încadrează în dispoziția art.179 alin.(2) Cod penal.

Necătfînd la faptul că, Iuraș Ion nu a recunoscut vina de comiterea acesteia, vinovăția lui se dovedește prin probele acumulate de organul de urmărire penală, cercetate de către instanța de fond și verificate de către instanța de apel și anume:

- declarațiile părții vătămate Gociu Daniel și a martorului Gociu Vasile;
- ordonanța de începere a urmăririi penale din 23.10.2015 (f.d. 1);
- procesul-verbal de sesizare despre săvîrșirea infracțiunii din 24.09.2015 (f.d.5);
- plîngerile adresate la 23.09.2015 de Gociu Daniel și Gociu Vasile (f.d.15-16);
- procesul-verbal de ridicare din 24.09.2015, ordonanța de ridicare din 06.10.2015, procesul-verbal de ridicare din 06.10.2015, CD-ul cu înregistrarea audio, procesul-verbal de examinare a obiectului din 08.10.2015, ordonanța privind cunoașterea și anexarea corpurilor delictive la cauza penală din 02.11.2015, prin care s-a dispus ridicarea de la Gociu Daniel și recunoașterea drept corp delict a CDR-ul de model „Perfeo” pe care sunt imprimate înregistrările audio din timpul conflictului din 11.09.2015, ridicate la 06.10.2015 (f.d.22, 27-30, 37);
- procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 30.11.2015 (f.d.45-49);
- ordonanța de ridicare din 08.12.2015 și procesul-verbal de ridicare din 08.12.2015 (f.d.67-74).

Colegiul a reiterat că, instanța de fond corect a constatat că în momentul săvîrșirii infracțiunii inculpatul nu a avut asupra sa cuțitul de bucătărie indicat în învinuire, fapt rezumat ca constatat doar din declarațiile părții vătămate, Gociu Daniel și a martorului, Gociu Vasile, cât și în plîngerile lor scrise poliției, or, în lipsa altor probe, în cazul în care inculpatul și martorul ocular, Iuraș Tatiana, neagă prezența cuțitului de bucătărie la inculpat în momentul conflictului, au deplină eficiență prevederile art.8 alin.2-3 Cod de procedură penală, anume că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, iar concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, toate dubiile în probarea învinuirii nu pot fi înlăturate, în condițiile legii, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat se apreciază ca o metodă de apărare și un drept al acestuia de a nu se autoincrimina, ori persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru

punerea declarațiilor intenționat false, decît în cazurile expres prevăzute de legea procesuală penală.

De asemenea, Colegiul penal verificînd legalitatea individualizării pedepsei penale stabilite în privința inculpatului Iuraș Ion a constatat că, instanța de fond corect a individualizat pedeapsa penală și prin urmare a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75, 77 Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținut nici argumentul părții vătămate privind admiterea integrală a acțiunii civile or, soluția instanței de fond este una corectă, deoarece părții vătămate Gociu Daniel i-a fost cauzate suferințe psihice, odată ce inculpatul violîndu-i domiciliu, într-un mod agresiv i-a adresat expresii necenzurate și amenințări de aplicare a violenței, stabilind corect compensația în echivalent bănesc în mărime de 2000 lei, or suma solicitată în mărime de 15000 lei este excesivă și nejustificată.

5. Recurs ordinar împotriva deciziei declară avocatul Boris Druță în numele inculpatului și solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare.

În motivarea recursului indică că, învinuirea adusă inculpatului este bazată doar pe declarațiile părții vătămate, iar alte dovezi care ar confirma *pătrunderea* nu există și totodată, instanțele nu au constatat dacă inculpatul ar fi avut careva cuțit în mîni ce ar demonstra tendința de aplicare a violenței. Astfel, inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut la art. 6 CEDO.

5.1. Împotriva deciziei a depus recurs ordinar și partea vătămată Gociu Daniel și avocatul acestuia, Maria Antoci, prin care solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenții în susținerea cererii invocă că, probele anexate la dosar nu au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, iar la aplicarea pedepsei nu s-a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, aplicîndu-i inculpatului pedeapsă greșit individualizată.

Referitor la prejudiciul moral cauzat părții vătămate și locatarului domiciliului violat, cuantumul sumei încasate nu corespunde daunei morale cauzate, care își are continuitate și în prezent.

6. Procurorul în baza art. 431 alin.(1) pct.1)¹ Cod de procedură penală depune referință asupra recursurilor declarate, prin care solicită respingerea acestora, deoarece toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar pedeapsa cît și prejudiciul moral cauzat este în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

6.1. Referință asupra recursului declarat de avocat în numele inculpatului a depus partea vătămată Gociu Daniel și avocatul său, prin care solicită respingerea

acestui ca neîntemeiat, pe motiv că argumentele expuse sunt declarative și fără nici un suport.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească definitivă.

7.1. Referitor la recursul ordinar declarat de avocat în numele inculpatului

Recurentul în recursul său invocă drept temei pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 5) și 12) Cod de procedură penală, iar în dispozitivul acestuia face trimitere la pct. 2) și 6) alin. (1) din articolul menționat, însă instanța de recurs precizează că, avocatul specificînd punctele enunțate nu face careva motivare în acest sens, dar se referă la erorile de drept sub aspectul de neîntrunire a elementelor infracțiunii, temei prevăzut de fapt la pct. 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că, *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Totodată, Colegiul remarcă că, din textul recursului declarat rezultă și dezacordul cu aprecierea probelor care denotă nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate. La acest capitol, se reține că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor și de fapt ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt. Pentru a constitui caz de

casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului în sensul că inculpatul nu se consideră vinovat, iar acțiunile sale nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de “*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal constată că, prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecînd cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, părtea vătămată, martorii, a cercetat actele cauzei, apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal a fost dovedită pe deplin.

Instanța de apel respectînd prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de instanța de fond, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul deciziei invocate în pct. **4.1** al prezentei decizii, probe care sunt pertinente, concludente, coroborează între ele și nu trezesc temeii de îndoială.

Astfel, în speță, s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Iuraș Ion, iar instanțele de fond și apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Cît privește motivele referitor la încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, Colegiul penal constată, că motivele invocate de partea apărării sunt declarative, deoarece în instanța de apel nu au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO.

Din textul deciziei rezultă că instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de avocat, iar autorul recursului nu aduce careva argumente noi, care ar combate concluzia instanței de apel, dimpotrivă, temeiiurile invocate în recurs repetă aceleași temeiiuri expuse anterior

în apel și, instanța de apel respectând prevederile art.414 și 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat motivat asupra acestora.

Astfel, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărîrea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată.

7.2. Referitor la recursul ordinar declarat de partea vătămată și avocatul său

Colegiul penal precizează că, recurenții în recurs invocă ca temei de drept pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă nici unul din prevederile la care se referă nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezentei erori de drept care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul penal precizează că autorii recursului au semnalat faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel și invocă dezacordul său cu aprecierea eronată a probelor și a circumstanțelor de fapt și de drept invocate în cererea de apel.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală. Decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la menținerea sentinței instanței de fond, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Mai mult ca atît, Colegiul menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atît timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că soluția instanței de fond este una motivată, legală și întemeiată.

Art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală prevede că, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Recurenții critică hotărîrea contestată în partea stabilirii pedepsei considerînd-o greșit individualizată, însă după cum s-a menționat mai sus, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs semnalate nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată de menținere a sentinței instanței de fond, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii

cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința lui Iuraș Ion nu se constată, iar pedeapsa răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea acestuia, cît și a altor persoane.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect s-a expus la acest capitol și menționează că circumstanțele elucidate de partea vătămată și avocatul său nu cad sub incidența casării deciziei recurate.

Referitor la latura civilă contestată de către recurenți, instanța de recurs indică că soluția instanței de apel este de asemenea una motivată, legală și întemeiată.

Conform art. 1423 alin. (1) Cod Civil coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacere persoanei vătămate.

Astfel, Colegiul menține poziția instanței de apel și anume faptul că prima instanță a apreciat real prejudiciul moral cauzat, iar la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral a ținut cont în deplină măsură de circumstanțele cauzei, precum și de statutul social al părții vătămate, suferințe care necesită a fi compensate echitabil prin echivalent bănesc. În esență, aceste suferințe au fost apreciate în sumă de 2000 lei, sumă care în opinia instanței de recurs este una echitabilă pentru recuperarea prejudiciului cauzat, iar despăgubirile solicitate de 13 000 lei sunt exagerate.

Prin urmare, Colegiul menționează că prevederile legale în această privință au fost respectate, iar criticile formulate de recurent enunțate la pct. **5.1.** au fost obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, care le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. **4.1.**, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, ori materialul probator al cauzei penale dovedește incontestabil legalitatea temeiurilor de fapt și de drept care au adus la pronunțarea hotărârii recurate.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal apreciază ca fiind corectă concluzia instanței de apel, deoarece corespunde circumstanțelor de fapt ale cauzei, temeiurile invocate de recurenți nu persistă în cauză, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursurilor ordinare, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Boris Druță în numele inculpatului, de partea vătămată Daniel Gociu și avocatul acestuia Maria Antoci împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2016, în cauză penală în privința lui Ion Iuraș, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 10 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun